

HỒI 118

Thần Dũng Quá Quan

Dưới làn mưa lất phất, chiếc thuyền lướt nhanh về phía hạ du. Dòng Hán Thủy vắng lặng như một toà quỳnh thành, cơ hồ như cả thiên địa chỉ còn lại một mình chiếc thuyền cô độc này thôi vậy. Từ Tử Lăng, Lương Tri, Lạc Phương, Ngô Ngôn mỗi người cầm một cây sào dài chừng ba trượng, mỗi lần thuyền đi tới chỗ rẽ ngoặt hoặc sắp đâm lên bờ là cùng lúc đẩy ra, đưa thuyền quay trở lại phương hướng an toàn.

Một nhóm khác đang hợp lực quạt mái chèo, điều khiển buồm dưới sự chỉ huy của Khấu Trọng, ai nấy đều bận rộn thở không ra hơi. Hai lão già Thương Bằng, Thương Hạc cũng ra đứng cạnh mạn thuyền, đề phòng nếu thuyền có lật thì thoát thân cũng dễ dàng hơn.

Thương Tú Tuần đứng trên đài quan sát trên cao, trừng mắt nhìn Khấu Trọng đang hoa chân múa tay, bực bội nói: "Không phải ngươi nói mình rất giỏi điều khiển thuyền sao? Cái gì mà để cho ta lo chú! Ngươi thử nhìn xem! Nếu không phải có người chuyên trách cứu thuyền thì chỉ sợ con thuyền này sớm đã chìm tám mươi lần rồi!".

Khấu Trọng cười xòa nói: "Mỹ nhân trường chủ bớt giận, ta chỉ quen đi trên biển lớn, nhất thời còn chưa thể thích ứng với dòng sông vừa nhỏ lại vừa khúc khuỷu này thôi, nhìn kìa!".

Thương Tú Tuần nhìn theo hướng Khấu Trọng chỉ, một chỗ ngoặt gấp hiện ra ngay trước mắt. Khấu Trọng vội quát lên không ngừng chỉ tay ra lệnh, thuyền buồm nhẹ nhàng vượt qua chỗ rẽ, đi vào đoạn sông thẳng, cảm giác thoải mái cơ hồ như một người sau khi vượt qua đoạn đường núi gồ ghề khó đi đặt chân lên bình nguyên rộng lớn vậy.

Đoạn sông trước mắt rộng lớn mênh mông, mưa bay lất phất. Chúng nhân đưa tay gạt mồ hôi, đồng thanh hoan hô vang dội, cả Thương Bằng, Thương Hạc cũng nở ra một nụ cười hiếm thấy. Khấu Trọng thở hắt ra nói: "Cuối cùng cũng xong rồi, từ nay cho dù là biển lớn hay sông nhỏ cũng đừng hòng làm khó được ta!".

Thương Tú Tuần vẫn quay lưng lại với gã, ngửa mặt để những hạt mưa nhỏ quất khế lên mặt ngọc, lạnh lùng hỏi: "Vừa rồi ngươi gọi ta là gì?".

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên, suy nghĩ giây lát rồi mới sực tỉnh vỗ trán nói: “À! Coi như là ngoại hiệu đi! Mỹ nhân trường chủ... gọi như vậy vừa thuận miệng lại vừa thân thiết hơn nhiều!”.

Thương Tú Tuần thấp giọng nói: “Người cảm thấy ta rất đẹp à?”.

Khấu Trọng lấy làm ngạc nhiên, tròn mắt hỏi: “Lẽ nào trường chủ không biết mình đẹp tựa thiên tiên, là mỹ nữ tuyệt thế giữa nhân gian hay sao?”.

Thương Tú Tuần nhún vai nói: “Có ai nói với ta đâu?”.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm nhận được sự cô độc của nàng. Tình cảnh của nàng ở trong mục trường thật ra cũng không khác gì Dương Quảng trong triều đình thuở trước, không có người nào dám nói lời thật lòng, rõ ràng là đã bại trận không còn manh giáp mà vẫn tưởng mình giỏi hơn Tần Hoàng Hán Vũ, còn Thương Tú Tuần thì lại không biết là mình xinh đẹp, bởi những người trong mục trường đều chỉ dám lên lút bình phẩm ở sau lưng nàng, chứ đâu có ai dám lên tiếng nói thẳng với nàng như là Khấu Trọng.

Thương Tú Tuần có vẻ hơi khó xử, đỏ mặt hỏi: “Ta đẹp ở chỗ nào chứ?”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Trường chủ đẹp một cách thập toàn thập mỹ, ta và tiểu Lăng thích nhất là ngắm nàng lúc đang ăn, bất luận là nhẹ nhàng nhai khẽ hay là ăn như rồng cuốn cũng đều có một vẻ hấp dẫn lạ thường, khiến cho người ta phải điên hồn đảo phách”.

Thương Tú Tuần quay người lại, vui vẻ nói: “Người nói dễ nghe lắm, giống như là bánh ngọt người làm vậy!”.

Khấu Trọng mới lần đầu được thấy thần thái này của nàng, cả nửa câu cũng không thốt nên lời.

Thương Tú Tuần đột nhiên trở lại vẻ lãnh mạc như bình thường, nhạt giọng nói: “Còn một canh giờ nữa mới tới Cảnh Lăng, nếu như địch nhân dùng dây xích phong tỏa mặt sông, vậy thì chúng ta phải làm sao?”.

Khấu Trọng lần đầu tiên cảm nhận được sự tín nhiệm của nàng với mình, đồng thời cũng nhận thấy khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại rất nhiều, trong lòng không khỏi có cảm giác lâng lâng.

Nếu luận nhan sắc, Thương Tú Tuần tuyệt đối hơn hẳn Lý Tú Ninh, nhưng tại sao nàng không thể làm gã động lòng giống như Lý Tú Ninh khi trước. Không thể phủ nhận rằng vị

mỹ nhân trường chủ này có sức hấp dẫn rất lớn với gã, nhưng sức hấp dẫn đó vẫn chưa đủ để khiến gã bắt chấp tất cả mà lao vào, quên hết mọi thứ để theo đuổi nàng, có được nàng.

Gã sẽ đứng ở góc độ cân nhắc lợi hại để điều chỉnh khoảng cách giữa mình và nàng, không để nàng trở thành nguyên nhân phá hoại quan hệ vi diệu giữa gã và Tống Ngọc Trí.

Thương Tú Tuần sốt ruột hỏi: “Người đang nghĩ gì đó?”.

Khấu Trọng giật mình sực tỉnh, ngược mắt nhìn thẳng vào diện dung như hoa như ngọc và ánh mắt chờ đợi của nàng, hào khí bốc cao vạn trượng: “Nếu Khấu Trọng ta xuất đầu tranh bá thiên hạ, trường chủ có chịu bán chiến mã cho ta không?”.

Thương Tú Tuần không cần nghĩ ngợi, chau mày đáp: “Người ta đương nhiên sẽ giúp người rồi! Nhưng người nghèo khó đến vậy, lấy đâu ra ngân lượng mà mua chiến mã của ta chứ? Cho dù ta là trường chủ nhưng cũng phải tuân theo gia huấn của tổ tông, không thể làm chuyện buôn bán lỗ vốn, lại càng không thể bị cuốn vào chuyện giang hồ phân tranh được”.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Vậy mỹ nhân trường chủ có thể tạm thời đình chỉ lại mọi mua bán, đồng thời cho ta ba tháng thời gian, ta sẽ mang theo đủ vàng bạc tới gặp nàng!”.

Thương Tú Tuần gất gỏng nói: “Người và ta còn mạng rời khỏi Cảnh Lăng rồi hãy nói đi!”.

Khấu Trọng thấy nàng không cự tuyệt, trong lòng lấy làm vui sướng.

Lúc này Thương Tú Tuần vừa quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng tiêu sái phong lưu của Từ Tử Lăng trên đầu thuyền, tâm hồn thiếu nữ chợt dâng lên một cảm giác như vừa làm sai chuyện gì đó.

oOo

Thuyền buồm không ngừng tăng tốc, lướt như bay xuống hạ du. Dưới làn mưa bụi bay lốt phốt, hai chiếc chiến thuyền sắp hàng ngang trên sông, phía trước là một sợi dây xích sắt bắt từ bên bờ sông này sang bên kia.

Từ Tử Lăng đã chuyển sang lái thuyền, còn Khấu Trọng thì đứng hiên ngang trên mũi thuyền, rất có khí phách của một bậc bá chủ. Bọn Thương Tú Tuần đứng tản ra phía sau gã,

người người đều dương cung đợi sẵn, mũi tên đã bọc vải bố tẩm dầu, bất cứ lúc nào cũng có thể điểm hỏa ở các lò lửa đặt xung quanh để biến thành hỏa tiễn.

Thương Tú Tuần đứng gần Khấu Trọng nhất, lo lắng hỏi: "Người có chắc không đó?".

Khấu Trọng dõi mắt nhìn địch nhân đang hoảng loạn chuẩn bị ứng phó với bọn gã, nở một nụ cười tràn đầy tự tin, vỗ nhẹ lên Tĩnh Trung Nguyệt nói: "Đừng quên đây là thần đao có linh tính, đảm bảo chiều này không ai nghĩ tới đâu, cho dù chính mắt nhìn thấy cũng không dám tin vào mắt mình nữa!". Gã ngưng lại đôi chút rồi lại cười lên ha hả nói tiếp: "Nhìn bọn chúng cả buổi cũng không kịp kéo lên kia! Bây giờ chúng ta sẽ lập tức phá xích sắt, đi thẳng tới Cảnh Lăng, đánh cho chúng một trận thất điên bát đảo, như vậy mới hứng thú chứ!".

Lương Tri vẫn lo âu hỏi: "Nếu không chặt đứt được xích sắt thì phải làm sao?".

Khấu Trọng lắc đầu: "Không có chuyện đó đâu! Ta nhất định có thể chặt đứt!".

Lúc này thuyền chỉ còn cách sợi xích sắt vắt ngang qua bờ sông chừng bảy trượng, chúng nhân đã có thể nhìn rõ tình hình trên hai chiếc thuyền địch cách đó xa chừng hai mươi trượng. Quân Giang Hoài trên hai thuyền đều đã vào vị trí chiến đấu, máy bắn đá, cung tên đều đã sẵn sàng, chỉ đợi có lệnh là lập tức phát xạ. Nhưng đó không phải là điều bọn Thương Tú Tuần đang lo lắng.

Chỉ nhìn sợi xích sắt to bằng cánh tay người, ai nấy đều cảm thấy tóc gáy dựng ngược, không dám tưởng tượng hậu quả nếu Khấu Trọng xuất thủ sẽ đáng sợ thế nào. Chỉ có Khấu Trọng vẫn bình tĩnh như thường, cơ hồ như gã không hề nghĩ đến khả năng mình sẽ thất thủ vậy.

Bốn trượng, ba trượng.

Y phục của Khấu Trọng bay lên phần phật. Một cổ chân khí xoáy ốc vô hình cuốn cuộn bọc lấy toàn thân gã.

Từ Từ Lăng đứng trên đài điều khiển bánh lái, song mục thần quang sáng rực, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng đang đứng oai vệ như thiên thần giáng hạ ở đầu thuyền, hào khí trong lòng bất giác dâng lên cao ngất. Sợi xích sắt này có lẽ đại biểu cho một cửa ải quan trọng trên con đường tranh bá thiên hạ của Khấu Trọng. Chỉ cần phá được cửa này, đi thẳng tới Cảnh Lăng, tất sẽ có thể làm phẫn chấn lòng dân, khích lệ sĩ khí. Đồng thời Từ Từ Lăng cũng ngầm hiểu được nếu lần này Khấu Trọng có thể thành công, thì chuyện gã tranh thủ

được sự ủng hộ của Phi Mã Mục Trường với đại nghiệp đoạt thiên hạ của mình sẽ càng thêm chắc chắn.

Một đao này chỉ có thể thành, tuyệt đối không thể bại.

Chẳng những nó có thể hiển thị được thực lực kinh người của gã, quan trọng nhất là tỏ rõ cho chúng nhân thấy phán đoán chính xác của gã đối với bản thân mình.

Thuyền địch đã bắt đầu kéo buồm.

Ba trượng!

Khấu Trọng quát lên một tiếng, nhún mình bay vút lên cao, bỏ người về phía sợi xích sắt. Một chiêu bất ngờ này đã làm địch nhân trên thuyền khiếp hãi, kẻ nào kẻ nấy trợn mắt lên nhìn, quên cả phát xạ máy bắn đá và cung tiễn.

Thương Tú Tuần nghiêng răng quát: “Điểm hoả!”.

Khấu Trọng đảo người trên không, Tinh Trung Nguyệt trên lưng đã tuốt ra cầm tay, hóa thành một đạo hào quang vàng chói lọi, bổ thẳng xuống sợi xích sắt. Giờ này khắc này, Khấu Trọng dường như đã hóa thành một người hoàn toàn khác.

“Đang!”.

Trong ánh mắt chờ đợi và sợ hãi của cả hai bên, Tinh Trung Nguyệt phát ra ánh vàng rực rỡ chém xả xuống sợi xích. Sợi xích mới đầu tưởng như không hề bị suy chuyển, đột nhiên đứt làm hai đoạn chìm xuống lòng sông.

Thương Tú Tuần lập tức hét lớn: “Phóng tiễn!”.

Hỏa tiễn bay vút lên trời, chiếu sáng cả một khúc sông rồi rải xuống đầu đám địch nhân đang há hốc mồm vì ngạc nhiên trên hai con thuyền phía trước. Sĩ khí của phía Phi Mã Mục Trường bốc cao ngùn ngụt, ai nấy đều tràn đầy lòng tin. Con thuyền lao vút qua đoạn sông vừa bị xích sắt chặn mất, lướt về phía hạ du.

Đến lúc hỏa tiễn rơi xuống đầu, đám quân Giang Hoài trên thuyền mới như người tỉnh mộng, hò hét nhau phản kích.

Khấu Trọng lộn nhào trên không một vòng, nhẹ nhàng hạ thân xuống chỗ vừa đứng nãy, khí độ trầm ổn như Thái Sơn, cả người toát ra một khí khái ngạo thị thiên hạ, uy mãnh phi thường.

Đao đã về vỏ.

Đúng lúc này có hai tảng đá lớn bắn tới. Khấu Trọng cười lên ha hả, nhanh nhẹn tung mình lên như một con báo, vùng quyền đâm mạnh.

“Bình! Bình!”.

Hai tảng đá lớn lập tức vỡ thành trăm mảnh vụn, rơi cả xuống sông. Khấu Trọng cũng bị lực phản chấn đẩy ngược về sàn thuyền, rơi đúng vào bên cạnh chỗ Thương Tú Tuần đang đứng.

Thương Tú Tuần thấy quyền đầu gã rớm máu liền kinh hãi hỏi: “Ngươi không sao chứ?”.

Khấu Trọng bật người đứng dậy, toàn thân rũ rượi như bị thoát lực, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Thống khoái! Thống khoái!”.

“Bình!”.

Chiếc thuyền rung lên! Một tảng đá lớn đã bắn trúng sàn tàu bên trái, làm thủng một lỗ lớn. Chiếc thuyền khẽ nghiêng nghiêng rồi lại trở lại cân bằng.

Từ Tử Lăng cao giọng nói: “Các vị huynh đệ, chúng ta quá quan rồi!”.

Chúng nhân đều đồng thanh hoan hô vang dội cả một đoạn sông. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc thuyền địch đều đang bốc lửa, đừng nói là đuổi theo, e rằng chữa cháy cũng không kịp nữa.

- o O o -